

Una nosa tossuda

written by Pere Grau i Rovira | 26 de gener de 2023

Traducció de l'article penjat al [bloc](#) d'en Pere Grau el 23-01-23 i enviat a eurodiputats i mitjans de parla alemanya. Es pot accedir a l'article original [aquí](#).

Que Catalunya és com una nosa molesta i tossuda en un racó d'Europa ho he escrit aquí més d'una vegada. Les grans crisis que està vivint el món fan, però, que sovint el que passa a Catalunya s'ignori totalment o que sigui percebut només com una nota marginal. Com ara amb la darrera manifestació a Barcelona en motiu de la cimera hispano-francesa, que ha tingut un nou aspecte que mereix ser especialment remarcat.

El cap del govern espanyol, Sánchez, hauria pogut fer sense cap dificultat la cimera a Madrid, a Sevilla, a la Costa del Sol o qualsevol altre lloc, i res no hauria malbaratat la pompa desitjada. Però Sánchez volia demostrar que domina el molest problema català i que l'independentisme ja és una cosa del passat. Però 30.000 catalans li van espatllar els càlculs i el van obligar a rebre el seu hoste per la porta de servei, al pàrquing de darrere de l'edifici del museu on s'havia de fer la trobada, cosa que no va impedir pas que se sentís la xiulada dels manifestants.

Com va escriure el periodista-estrella Vicent Partal al seu portal *Vilaweb*: L'independentisme ha aconseguit en cinc mesos organitzar quatre grans manifestacions en unes circumstàncies altament desfavorables. I això "és una cosa que cap altre moviment polític pot aconseguir. Cap!". Com aquesta darrera manifestació del 19 de gener. Que en un dia feiner, a primera hora del mati i amb temperatures fredes, 30.000 ciutadans seguissin la crida d'unes 30 entitats de la societat civil, ni els organitzadors no havien gosat esperar-ho.

He parlat d'un nou aspecte. Completament nou, certament que no

ho és, però mai s'havia manifestat tan obertament. Es van veure molts cartells on hom podia llegir "Ni França ni Espanya! Països Catalans!". L'expressió "Països Catalans" la va crear l'escriptor i filòsof valencià Joan Fuster, per denominar tots els territoris on es parla una mena o altra de català. Això inclou no sols Catalunya, València i les Balears sinó també una franja d'Aragó a tot el llarg de la frontera amb Catalunya i el francès del Rosselló, que el rei d'Espanya va cedir a França el segle XVI sense atendre ni respectar les lleis vigents d'aleshores.

Aquí he expressat diverses vegades que sense la boja política espanyola pel que fa a Catalunya, l'actual independentisme hauria seguit sent un grup marginal. Ara França comet el mateix error i intenta dificultar amb prohibicions la renaixença del català al Rosselló (que nosaltres anomenem Catalunya del Nord). Com a resultat, ara els catalans del nord per primera vegada comencen a no sentir-se com a catalans francesos, sinó senzilla i únicament com a catalans, i sinó com a membres d'una nació que viu dins dels límits dels Països Catalans.

Aclarim-ho. Avui, la possibilitat del sorgiment d'un nou estat europeu "Països Catalans" està molt lluny d'una possible realització. Però si la política catalana dels governs espanyol i francès no canvia, el concepte té prou força per alimentar un descontent tant polític com del carrer, que no serà saludable per a cap dels dos estats.

I dues coses, que en aquest cas no hauria d'oblidar Europa ni les seves institucions. La primera, que una política que ignora la realitat està condemnada a fracassar més tard o més d'hora. I la segona, que les utopies d'avui poden ser les realitats de demà.